

Klauzulę wykonalności nadano

w dniu 29.04.2021 r. w zakresie pkt III

na wniosek pełn. wierz. (K.235)

r. pr. R. W.

Na zarządzenie Sędziego

z up. Kierownika Sekretariatu

Starszy Sekretarz Sądowy

Magdalena Goltsche

Prawomocnym postanowieniem

z dnia 28.04.2021 r., (k. 237)

sprostowano oczywistą omyłkę pisarską

wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie.

10 maja 2021 r.

Kierownik sekretariatu

I Wydziału Cywilnego

Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

mgr Sylwia Kędziorek

Sygnatura akt I ACa 72/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2021 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Sędzia Leon Miroszewski (przewodniczący)

Sędzia Agnieszka Bednarek-Moraś

Sędzia Krzysztof Górski

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2021 w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko 1) D. K. H. M.;

2) M. M.;

3) H. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 9 grudnia 2019 roku, sygnatura akt I C 198/19

I. odrzuca apelację w tej części, w której jako apelujący wskazany został D. K. H. M.;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie:

III. zasądza od pozwanych M. M. i H. M. solidarnie kwotę 4.050,00 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Agnieszka Bednarek-Moraś Leon Miroszewski Krzysztof Górski

Sygnatura akt I ACa 72/20

UZASADNIENIE

Orzeczenia w punkcie I. wyroku z dnia 4.02.2021 r.

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2019 roku, w sprawie o sygnaturze akt I C 198/19, Sąd Okręgowy w Koszalinie w punkcie 1. zasądził solidarnie od pozwanych M. M. oraz H. M. na rzecz powódki (...) Bank (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 148.746.41 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 lutego 2019 roku do dnia zapłaty; w punkcie 2. odrzucił pozew wobec D. K. H. M. z siedzibą WS.K.; w punkcie 3. zasądził solidarnie od pozwanych M. M. oraz H. M. na rzecz powódki (...) Bank (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 12.896,38 złotych tytułem kosztów procesu.

Złożona została apelacja od tego wyroku, oznaczona jako wniesiona przez „pozwanych ad. 1, 2 i 3”, w której wskazany wyrok został zaskarżony w całości.

Odnosząc się do tak sformułowanej apelacji, zwłaszcza w zakresie wskazania apelujących oraz zakresu zaskarżenia, Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, że apelacja wskazana jako złożona przez pozwanego ad. 1., a więc oznaczonego jako „D. K. H. M. z siedzibą WS.K.”, podlega odrzuceniu. Jako apelującego wskazano jednostkę niebędącą podmiotem prawa, a więc niemającą zdolności sądowej. Nie łączy się z oznaczeniem jednoosobowej działalności gospodarczej osoby fizycznej odrębna od tej osoby podmiotowość prawna. W istocie jako pozwanego wskazano przedsiębiorstwo pozwanego H. M., będącego przedmiotem, a nie podmiotem prawa.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. mającym odpowiednie zastosowanie w postępowaniu apelacyjnym z odesłania na podstawie art. 391 § 1 k.p.c., odrzuceniu podlega pozew, jeżeli jedna ze stron nie ma zdolności sądowej. Wprawdzie w myśl art. 199 § 2 k.p.c. odrzucenie może nastąpić dopiero gdy brak nie zostanie uzupełniony zgodnie z przepisami kodeksu, jednakże co do tak oznaczonego pozwanego brak zdolności sądowej nie mógł być uzupełniony. Należy dodać, że zgodnie z art. 373 § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca apelację między innymi wówczas, gdy jest ona niedopuszczalna. W niniejszej sprawie o niedopuszczalności apelacji w omawianym zakresie decyduje powołany wyżej brak zdolności sądowej wskazanej jednostki jako apelującego, a nadto brak jej interesu prawnego w zaskarżeniu tych orzeczeń wskazanego wyżej wyroku, które w ogóle tej jednostki nie dotyczą.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w punkcie I. wyroku z dnia 4 lutego 2021 roku.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2019 roku, w sprawie o sygnaturze akt I C 198/19, Sąd Okręgowy w Koszalinie w punkcie 1. zasądził solidarnie od pozwanych M. M. i H. M. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 148.746,41 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 lutego 2019 roku do dnia zapłaty, w punkcie 2. Odrzucił pozew wobec D. K. H. M. z siedzibą WS.K., w punkcie 3. zasądził solidarnie od pozwanych M. M. i H. M. na rzecz powoda kwotę 12.896,38 złotych tytułem kosztów procesu. Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2019 roku Sąd Okręgowy uzupełnił wskazany wyrok w ten sposób, że oddalił wniosek pozwanego H. M. o zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił między innymi, że w dniu 23 maja 2013 r. pomiędzy powodem a pozwanym H. M. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą D. K. H. M., została zawarta umowa kredytu obrotowego (...) postawionego jako kredyt w rachunku bieżącym (...) nr (...), na podstawie której bank udzielił kredytu odnawialnego w ramach limitu kredytowego w kwocie 140.000,00 złotych na okres do 22.05.2014r., oprocentowanego według zmiennej stopy procentowej równej wysokości stawki referencyjnej tj. stawki WIBOR 3M powiększonej o marżę banku w wysokości 3,90 p.p. Jako zabezpieczenie spłaty kredytu strony w paragrafie 13 pkt 1 umowy przewidziały wystawienie weksla in blanco przez H. M. i poręczonego przez jego małżonkę. Umowę tę podpisała M. M. wskazując, że wyraża zgodę na treść umowy. W dniu 5 grudnia 2016r. strony umowy w aneksie nr (...) do umowy przedłużyły czas trwania umowy do dnia 4 grudnia 2017r. oraz podwyższyły dotychczasowy limit kredytowy o kwotę 8.000,00 złotych.

Wskazał ten Sąd, że pozwany wystawił na zabezpieczenie spłaty kredytu weksel in blanco, a pozwana M. M. udzieliła poręczenia wekslowego, zaś w podpisanych deklaracjach wekslowej pozwani wskazali, że weksel in blanco został wystawiony na zabezpieczenie wierzytelności (...) SA z tytułu umowy kredytu obrotowego (...) postawionego jako kredyt w rachunku bieżącym (...) nr (...) z dnia 23.05.2013r. Powód miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą zobowiązaniu H. M. łącznie z odsetkami, prowizją i kosztami wobec powoda oraz opatrzyć go datą płatności według własnego uznania i jednocześnie bank obowiązany był do zawiadomienia o tym każdorazowo wystawcy i poręczycieli listem poleconym, wysłanym przynajmniej na 7 dni przed terminem płatności weksla. W związku z zawarciem przez H. M. i powodowego banku aneksu nr (...) do umowy z dnia 23 maja 2013 roku H. M. i M. M. w dniu 5 grudnia 2016 roku podpisali nowe deklaracje wekslowe. Pozwana M. M. poręczając na wekslu i podpisując się pod deklaracją wekslową była przekonana, iż udziela tylko i wyłącznie poręczenia wekslowego a nie poręczenia na zasadach ogólnych prawa cywilnego.

W treści weksla wskazano, że jest on płatny na rzecz (...) Bank (...) SA w W., w Oddziale 1 w K. w (...) Banku (...) SA . Weksel został wystawiony w dniu 20 maja 2015r. a w miejscu podpisu wystawcy figurują: pieczętka D. K. H. M. wraz z podaniem adresu, numeru telefonu i faksu oraz numeru NIP i REGON oraz poniżej znajduje się częściowo nieczytelny podpis H. M. i numer pesel . Na drugiej stronie występują słowa „poręczam za wystawcę i podpis poręczyciela tj. M. M. i numer PESEL.

W sprawie zadłużenia kredytowego Sąd Okręgowy ustalił, że na dzień 6 lutego 2019 roku wynosiło ono kwotę 148.746,41 złotych, na którą składa się niespłacony kapitał w kwocie 136.154,17 złotych oraz odsetki za okres od 14.12.2017r. do 06.02.2019r. w kwocie 12.592,24 złotych. Dodał, że pismami z dnia 1 lutego 2018r. oraz z dnia 16 stycznia 2019r. powodowy bank powiadomił pozwanych o fakcie wypowiedzenia umowy kredytowej i wezwał do spłaty zadłużenia. Jednocześnie pismem z dnia 16.01.2019r. wezwał pozwanych do wykupienia weksla na kwotę 148.746,41 w terminie do 6.02.2019r.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione, choć jedynie w stosunku do pozwanych H. M. i M. M.. Powództwo w stosunku do D. K. H. M. uznał za niedopuszczalne z uwagi na brak zdolności sądowej i odrzucił na podstawie art. 199 § 1 k.p.c.

W sprawie powództwa przeciwko pozwanym H. M. i M. M. Sąd I instancji w pierwszej kolejności odniósł się do zarzutu nieważności weksla z tego względu, że został on wystawiony na rzecz (...) Bank (...) SA w W., natomiast taka firma nie figuruje w Krajowym Rejestrze Sądowym, a zatem nie istnieje jako osoba prawna. Zarzut nieważności weksla pozwani łączyli też z twierdzeniem o jego wypełnieniu niezgodnie z deklaracją wekslową, gdyż jako wierzyciel została tam wskazana (...) Bank (...) SA w W.. Sąd Okręgowy powołał się na treści art. 101 i art. 102 Prawa wekslowego, a w szczególności wymóg wskazania remitenta. Dostrzegając formalizm wymogów wypełnienia weksla, polegający na przykład na tym, że nie byłoby oznaczenia remitenta takiego jak powód poprzez wpisanie jego formy prawnej (spółka akcyjna lub S.A.) Sąd ten uznał, że w niniejszej sprawie nie miał do czynienia z tego typu wadliwością. Przyznał, że na wekslu nie figuruje pełna nazwa powodowego banku, ale jego skrótowa forma, powszechnie używana w obrocie tj. (...) Bank (...) SA w W.. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazał, że wprawdzie osoba prawna powinna być dostatecznie zindywidualizowana, ale posługiwanie się nazwami handlowymi, upowszechnionymi w obrocie masowym jest dopuszczalne.

Niezależnie od tego Sąd Okręgowy wskazał, że mimo skrótowego oznaczenia w wekslu remitenta będącego osobą prawną nie ma żadnych wątpliwości o jaki podmiot chodzi. Dodał, że strony postępowania składając weksel jak i deklarację wekslową wyraźnie przewidziały możliwość używania przez powoda jego skróconej nazwy, jaką powszechnie posługuje się on w obrocie gospodarczym, mimo że faktycznie, nazwa skrócona nie została odnotowana w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, że widniejąca na wekslu nazwa remitenta pozwala na ustalenie w oparciu o treść weksla jak i deklaracji wekslowej, na czyją rzecz ma nastąpić zapłata, stąd też brak jest podstaw do uznania, że weksel jest nieważny.

Za nieuzasadniony Sąd Okręgowy uznał także zarzut przedawnienia roszczenia wynikającego ze stosunku podstawowego i tym samym wypełnienie weksla po terminie przedawnienia roszczenia wobec pozwanych. Wskazał, że zgodnie zaś z art. 70 w zw. z art. 103 i 104 Prawa wekslowego, jeżeli weksel in blanco zostaje wręczony bez wypełnienia daty płatności i bez zastrzeżeń co do tej daty, bieg przedawnienia rozpoczyna się z dniem płatności wpisanym na wekslu przez wierzyciela wekslowego. Uznał ten Sąd, że z taką też sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie w stosunku do pozwanej M. M., która jest jedynie dłużnikiem wekslowym, gdyż poręczyła na wekslu in blanco i nie była stroną umowy kredytu obrotowego. Powód oznaczył datę płatności jako 6 lutego 2019 r. a pozew do Sądu Okręgowego w Koszalinie wniósł w dniu 11 marca 2019r. a zatem nie doszło do przedawnienia roszczenia wekslowego. Ponadto z dołączonych przez powoda dokumentów wynika, że również nie doszło do przedawnienia ze stosunku podstawowego albowiem wobec zawarcia przez strony umowy kredytowej, w dniu 5 grudnia 2016r. aneksu nr (...), doszło do przedłużenia czasu trwania umowy do dnia 4 grudnia 2017r. Z tym też dniem roszczenie powoda stało się wymagalne a wobec faktu, iż obydwie strony postępowania były przedsiębiorcami stąd też należy zgodnie z art. 118 k.c. przyjąć trzyletni okres przedawnienia. Skoro pozew wpłynął do Sądu Okręgowego w Koszalinie w dniu 11 marca 2019r stąd też nie upłynął zatem 3 letni termin przedawnienia roszczenia podstawowego.

Wobec powyższych ocen Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo wobec pozwany H. M. i M. M.. Orzekając o kosztach procesu Sąd Okręgowy kierował się zasadą wynikającą z art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając te koszty od pozwany solidarnie w kwocie 12.896,38 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu w łącznej kwocie 7.438,00 złotych, opłaty od udzielonych pełnomocnictw wraz z kosztami notarialnego potwierdzenia pełnomocnictw w kwocie 58,38 złotych oraz wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w wysokości 5.400,00 złotych, ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Pozwani wnieśli apelację od tego wyroku zaskarżając go w całości. Zarzucili:

1) Naruszenie przepisów postępowania, która miała wpływ na wynik sprawy, to jest:

- art. 64 § 1 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że H. M. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą W. nie posiada zdolności sądowej, podczas gdy H. M., jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, posiada zdolność sądową, co w konsekwencji doprowadziło do odrzucenia pozwu w oparciu o art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c., podczas gdy odrzucenie pozwu winno nastąpić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 z uwagi na fakt, że między tymi samymi stronami sprawa była już w toku;

- art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, poprzez ich niezastosowanie i nie obciążenie powoda kosztami procesu, podczas gdy powództwo wobec D. K. H. M. z siedzibą W. zostało odrzucone, co skutkuje przegraniem procesu wobec H. M., a w konsekwencji winno skutkować zasądzeniem na jego rzecz kosztów procesu od powoda;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą w e powodowy bank używa w obrocie skróconego zapisu (...) Bank (...) SA w W.” i że taka skrótowa forma jest powszechnie używana, podczas gdy z żadnego dowodu taka okoliczność nie wynika, a ponadto na wszystkich dokumentach powodowy bank posługuje się jedynie formą (...) SA; uznaniu, że oznaczenie na wekslu jako remitenta (...) Bank (...) SA w W.” nie powoduje żadnych wątpliwości co do tego, o jaki podmiot chodzi, podczas gdy pozwana M. M. zarówno w swoim piśmie procesowym, jak i w swoich zeznaniach na rozprawie wskazała, że nie wiadomo o jaki podmiot chodzi, gdyż na rynku bankowym istnieje inny podmiot (Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.”, posługujący się w obrocie charakterystycznym logo z żubrem i znakiem słowno-graficznym Bank (...), co dodatkowo może wprowadzać uzasadnione wątpliwości co do tożsamości remitenta wskazanego na wekslu; uznaniu, że powodowemu bankowi przysługuje legitymacja czynna do wystąpienia z powództwem w oparciu o weksel, podczas gdy powód nie wykazał, ani przelewem, ani indosem, że nabył uprawnienia z zaoferowanego weksla, a na wekslu jako remitenta wskazano inny podmiot, niż powodowy bank, co w konsekwencji spowodowało nieprawidłowe uwzględnienie powództwa; uznaniu, że M. M. przysługuje legitymacja bierna jako dłużnicze wekslowej, a w konsekwencji zasądzeniu od niej solidarnie na rzecz powodowego banku, zgodnie z treścią wyroku, podczas gdy M. M. nie jest dłużniczką wekslową, gdyż weksel jest nieważny, a więc i jej poręczenie jest nieważne i w tym zakresie M. M. podniosła zarzut formalny, uznaniu, że pomiędzy powodem a podmiotem określonym jako (...) Bank (...) S.A. w W.” zachodzi tożsamość materialna, podczas gdy okoliczność ta nie została wykazana, a nadto nie została przyznana przez pozwanych, co skutkowało nieprawidłowym uwzględnieniem powództwa.

2) Naruszenie prawa materialnego, to jest:

- art. 101 w zw. z art. 102 Prawa wekslowego poprzez uznanie, że zaoferowany do pozwu weksel jest ważny, w sytuacji gdy weksel ten jest nieważny, bowiem jako remitenta wskazano podmiot (...) Bank (...) S.A. w W.”, a spółka akcyjna o takiej firmie nie istnieje, a więc na rzecz nie istniejącego podmiotu nie mogła nastąpić jakakolwiek zapłata;

- art. 32 Prawa wekslowego poprzez uznanie, że poręczenie wekslowe M. M. jest ważne, a w konsekwencji wyrokowanie w oparciu o to poręczenie, podczas gdy wobec wady formalnej weksla, powodującej jego nieważność, poręczenie M. M. było nieważne i M. M. podniosła taki zarzut formalny, który winien zostać uwzględniony.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwani wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu za obie instancje, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości w stosunku do pozwanych oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skarżący rozwinęli argumentację odnoszoną do wskazanych wyżej zarzutów.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanych zwrotu kosztów za II instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje

W niniejszej sprawie integralną częścią pisemnych motywów wyroku zapadłego po przeprowadzeniu postępowania apelacyjnego jest złożone już uzasadnienie rozstrzygnięcia w punkcie I. a więc odrzucenia apelacji wskazanej w niej strony, oznaczonej jako D. K. H. M..

Przechodząc do zarzutów apelacji trzeba jednak nawiązać mimo to do zaskarżenia wyroku Sądu Okręgowego określonego w apelacji, jako składanego przez pozwanych oznaczonych numeracją 1-3. Jest tak dlatego, że pierwszym zarzutem apelacji jest zarzut błędnego uznania, że pozwany H. M., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą W. nie ma zdolności sądowej. Zarzut ten jest oczywiście bezzasadny, bowiem Sąd Okręgowy wcale nie negował zdolności sądowej H. M., lecz przedmiotu, do którego odnosi się nazwa D. K.. Jest oczywiste, że nie można rozróżniać zdolności sądowej pozwanego H. M. jako osoby fizycznej, oddzielnie od tego, czy prowadzi on działalność gospodarczą, czy też nie. Na istnienie zdolności sądowej osoby fizycznej nie wpływa rodzaj aktywności, z którą wiąże się udział tej osoby w obrocie, o ile z aktywnością tą nie wiąże się działanie powodujące wyodrębnienie podmiotu prawa (np. założenie spółki handlowej). Z niczym takim w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia.

Z tych samych względów oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 98 k.p.c. Skarżący bezpodstawnie oczekuje, że odrzucenie pozwu od pozwanego, który nie ma zdolności sądowej, bowiem jest przedmiotem prawa, a nie podmiotem, skutkować powinno zasądzeniem kosztów podmiotowi, który jest właścicielem tego przedmiotu, jako rzekomo wygrywającemu sprawę. Podmiot ten (H. M.) ma już przecież jednak status pozwanego, a więc nie może go uzyskać z tego jeszcze tytułu, że posługuje się oznaczeniem swojej działalności gospodarczej, a z uczestnictwem tego podmiotu w postępowaniu wiąże się wyrok zasądzający od niego na rzecz powoda dochodzoną należność.

Przechodząc do następnych zarzutów, które dopiero odnoszą się do istoty niniejszej sprawy, wstępnie należy zauważyć, że podniesione w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego i prawa materialnego są w istocie tożsame i odnoszą się do tych samych kwestii, a więc ważności weksla, z którego powód dochodził roszczenia w niniejszej sprawie oraz ważności poręczenia złożonego na tym wekslu przez pozwaną M. M..

W sprawie ważności weksla, z którego powód wywiódł roszczenie w niniejszej sprawie, należy zauważyć, że nie zasługuje na uwzględnienie zarzut nieoznaczenia remitenta. Zarzut ten zresztą, podobnie jak omówione już wyżej zarzuty, zawiera w sobie niekonsekwencje. Polegają one tym razem na tym, że z jednej strony skarżący twierdzą, że podmiot wskazany jako remitent nie istnieje, z drugiej twierdzą, że nie wiadomo, czy nie chodzi o inny podmiot (Bank (...) S.A.), wreszcie, że powód nie wykazał, że nabył wierzytelność od tego podmiotu (co zakładałoby, że wskazany na wekslu podmiot, jednak istnieje, lecz nie jest nim powód).

Co prawda skarżący mają rację, że nazwa (...) Bank (...) S.A. nie została ujawniona w Rejestrze, nie jest to też skrót firmy ujawnionej w KRS, który odpowiada treści art. 305 k.s.h. Słusznie jednak Sąd Okręgowy przyjął, że powód posłużył się w tym przypadku nazwą handlową upowszechnioną w masowym obrocie, a więc dopuszczalną w przypadku umów w zakresie zwykłych czynności tego podmiotu (powód jest bankiem, a więc udzielanie kredytów należy do jego podstawowej działalności). Skrót (...), jest powszechnie znany, jednoznaczny, zasadniczo odmienny od powoływanego w apelacji jako rzekomo bardzo zbliżonego skrótu (...), toteż nie można przyjmować, że skracanie rdzenia firmy, gdy jest jednoznaczne, używane powszechnie w obrocie i lepiej rozpoznawalne na rynku, jest niedozwolone w obrocie prawnym, w tym wekslowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2018 roku, I CSK 716/17). Niezależnie od tego, statut powodowego banku, będący dokumentem jawnym, choćby w świetle art. 4 i 4a ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, czy też z uwagi na publiczny charakter powodowej spółki akcyjnej, przywidywa w § 2 możliwość używania skrótu firmy o treści (...) Bank (...) S.A”.

Jak widać, oznaczenie remitenta na wekslu, z którego powód wywiódł roszczenie w niniejszej sprawie, spełnia warunki z art. 101 ustawy Prawo wekslowe. To powód jest remitentem uprawnionym z weksla i nie musiał się wykazywać innymi podstawami uprawnienia do dochodzenia kwoty wekslowej.

Powyższa ocena prawna determinuje także ocenę w odniesieniu do zarzutu braku legitymacji biernej pozwanej M. M., jako rzekomo niebędącej poręczycielem wekslowym, skoro weksel wystawiony przez pozwanego H. M. miałby być nieważny. Przesądzenie o ważności weksla pozwala zatem także na przyjęcie, że doszło ze strony pozwanej M. M. do udzielenia poręczenia wekslowego.

Zgodnie z art. 32 ustawy Prawo wekslowe poręczyciel odpowiada tak samo jak ten, za kogo poręczył. Pozwana nie przedstawiła w apelacji jakichkolwiek innych zarzutów przeciwko swojej odpowiedzialności jako poręczyciela zgodnie z art. 30 i 31 powołanej ustawy. Dla porządku należy zauważyć, że także pozostałe oceny prawne Sądu Okręgowego, nie zakwestionowane w apelacji, w tym odnośnie powoływanego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym zarzutu przedawnienia, Sąd Apelacyjny akceptuje, czyniąc je częścią własnego uzasadnienia, bez potrzeby ich powtarzania.

Mając na uwadze powyższe należało oddalić apelację pozwanych H. M. i M. M. jako bezzasadną, na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzeczono w punkcie II. Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. Koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, należne powodowi, ustalono na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Agnieszka Bednarek-Moraś Leon Miroszewski Krzysztof Górski